

OTEC JIŘÍ KAŇA

Jaké je to v nebi?

V naší farnosti zemřel jeden šikovný kluk, který se připravoval na biřmování. Dostal loni na podzim rakovinu a začátkem září letošního roku zakončil svou pozemskou cestu v dětské nemocnici v Brně. Přes vyčerpání několika chemoterapiemi a náročnou léčbu si nestěžoval a všechno se snažil snášet s Boží pomocí.

Přijímal svátosti a při návštěvách svých nejbližších nebo kněží se dokázal i smát. Svátost biřmování přijal při mši svaté u nich doma, kdy se jejich byt na chvíli proměnil v kostel. Zemřel v nemocnici a maminka s tatínkem jej mohli do posledního výdechu držet za ruku a modlit se za něho. Jeho mladší bráška je ministrant a také mu moc držel palce a modlil se za něho.

Když bylo po pohřbu, tak se široká rodina i přátelé sešli na pohoštění, aby společně prožili nejen zármutek, ale také svou radostnou naději ve vzkříšení mrtvých. A při té příležitosti se mě jedna maminka zeptala, jak má vysvětlit své malé dcerce, kde je nebe a jak to tam vypadá. Malá byla na pohřbu, všechno viděla a slyšela a chtěla vědět pravdu. Napadla mě jedna jediná odpověď, o které

si myslím, že je pro ni pravdivá a zároveň pochopitelná: „Nebe je překvapení od nebeského Otce.“

Je přece jasné, že překvapení se dopředu neprozrazuje! Zkuste si jen představit, jaké jsou Vánoce nebo narozeniny, když dopředu víte, co dostanete. Musí nám proto stačit, že nebeský Otec nám připravil po smrti takové překvapení, že nikdy nikoho nijak nenapadlo a nikdo ani škvírkou nezahlédl nebo nezasechl, co nám připravil. Víme to od apoštola Pavla, ten to taky tak vnímal.

Je před námi listopad a s ním i týden modliteb za zemřelé. Ti už to překvapení znají (jsou-li v nebi) nebo aspoň tuší (pokud jsou v očistci). Podpořme svou modlitbou ty v očistci, aby se dočkali co nejdříve.

Foto: ra2 studio, Tierney

JAK FOTIT V KOSTELE?

Rád bych se zeptal, jaká jsou pravidla na focení v kostele. Chci udělat pěkné fotky, ale nerad bych rušil mši. A můžu jako ministrant fotit? Kryšpín, 14 let

Pozor, vyletí ptáček! Tato známá věta se používá při focení dětí, aby s radostným očekáváním zaměřily svoji pozornost na fotografa a jeho přístroj. Jak ale sám upozorňuješ, fotograf nesmí rušit mši a přitahovat pozornost. V nejlepším případě by měl být úplně neviditelný.

Otázkou ale zůstává, jak toho dosáhnout. Nejlepší metodou je využít vlastností oka, které se automaticky zaměřuje na rychle se pohybující objekt. Fotograf by tedy měl klidným krokem přijít na místo, kde chce fotografovat, pořídít pár snímků a opět se klidným krokem vrátit zpět. Jakékoliv poskakování kolem pana faráře ve snaze pořídít nejlepší snímek nebo rychlejší pohyb mezi presbytářem a prostorem kostela ruší farníky a jejich prožívání mše. Stejně tak není dobré souperit se světlem svíček a je-li to jen trochu možné, nepoužívej blesk. Dalším důležitým pravidlem je nikdy, ale skutečně nikdy nefotit někoho s otevřenými ústy. Dívat se do otevřených úst má právo pouze zubař, nikoliv celá

farnost včetně přilehlého vesmíru. To znamená, že není možné fotit během přijímání, a velmi opatrně během kázání. Pokud musíš fotit přijímání, například u dětí, vyfoť okamžik, kdy akolyta drží eucharistii před tváří přijímajícího. Kazatele cvakni těsně před koncem kázání.

Chvilky u ambonu mohou být občas pěkně náročné a nacházet se ještě pod palbou fotoaparátů na klidu určitě nepřidá.

A nakonec k tvé poslední otázce. Ministrant je služebník mše svaté, veškerá jeho pozornost by měla být upřena na Pána Ježíše, tak jak se nám během liturgie dává poznat v Písmu a v jeho obětovaném Těle a Krvi. Hledání dokonalého záběru odvrátí tvoji pozornost od oltáře a od úkolu, který ti byl přidělen. Rocheta a fotoaparát prostě nejdou k sobě.

*Přeji ti radost z liturgie a mnoho dobrých fotografií
Zbyněk Pavienský
fotograf*

Každý člověk má na tomto světě svůj jedinečný a nezastupitelný úkol. Svoji životní misi máme možnost poznávat ve formě našich schopností a talentů, které nám dávají poznat, v čem bychom mohli být dobří a co by mohlo být naším posláním. Ale jsou i tací, kteří prostě nevědí. Neznají přesně své „hřivny“, případně jich mají tolik, že si neumějí vybrat. To byl i případ Ondřeje Vaňka, který musel nejdříve zabloudit, aby mohl najít svoji správnou cestu.

Ondřej Vaněk

Nebojte se UVĚŘIT

Hudební doprovod na farní misi v St. Albans.

je radost. Pošli mě kamkoli budeš chtít a já půjdu. Vezmi mě z tohoto místa, z téhle situace a udělej mě šťastným.“

A Bůh slyšel moji modlitbu a odpověděl, a to skrze kamarádku, kterou jsem už dlouhou chvíli neviděl. Jednou přišla a řekla, že slyšela, že něco sháním a že by mi mohla pomoci. Pověděla mi o jedné komunitě v Anglii, komunitě Sion, kde bych mohl pracovat jako dobrovolník. Uklízel bych dům, pral, žehlil a staral se o hosty. Anglicky jsem sice neuměl, ale ona mě ujistila, že angličtinu ani moc nepotřebuji (což nebyla tak úplně pravda). Pro mě to znělo jako Boží odpověď na mou modlitbu. Ale taky to byla zkouška důvěry v Boha. Připadal jsem si jako svatý Petr na lodi v bouři, když viděl Ježíše a řekl: „Pane, jsi-li to ty, přikaz mi, ať chodím po vodě.“ Já zase řekl: „Pane, pokud jsi opravdový Bůh, kterému na mně záleží, pošli mě někam do světa. On řekl: „Pojď.“ A já musel věřit, že mě neopustí.

Tenkrát jsem nevěděl, kde jsem sebral tu odvalu a víru odjet (dnes vím, že to byl Duch Svatý). Nechal jsem za sebou kapely, auto, přátele, rodinu i přítelkyni a jel jsem do

neznáma. Odjel jsem na jeden rok a zůstal tam osm let. Zjistil jsem, že i když nejsem slavným muzikantem, nikoho neznám ani neumím jazyk, je-li Kristus na prvním místě v mém životě, nemusím se ničeho bát. V Anglii jsem našel radost a pokoj a naplnění. Tak jsem zjistil a ujistil se, že Bůh má pro mě plán, a ten plán je dobrý. A pokud jdu s Kristem a ptám se, hledám tu cestu, kterou pro mě má, tak se neztratím.

V Anglii jsem strávil šest let jako misionář pro mladé lidi. S týmem mladých lidí jsme jezdili do středních škol a mluvili jsme o radosti, kterou Bůh nabízí všem, a to skrze divadlo, hudbu, vlastní svědectví, workshopy a modlitbu. Viděl jsem, jak Bůh dokáže měnit životy, a tím se zpevnila i moje víra.

Ani tam můj příběh nekončí. Bůh nás vždy zve dál a já se dnes vydávám na novou cestu důvěry. Tento rok odjíždím do New Yorku, abych se stal františkánem a pracoval s chudými na ulici. Znovu se odevzdávám Kristu se slovy: „Dej mi sílu jít tam, kam mě pošleš.“

Bůh ví, co je pro nás dobré, on má plán plný radosti a pokoje. Nebojme se mu věřit.

Jmenuju se Ondřej a vyrostl jsem v křesťanské rodině na Valašsku. Moji rodiče mě vždycky vedli k víře, takže už od dětství, skrze jejich svědectví důvěry v Boha, jsem ani neměl důvod o jeho přítomnosti pochybovat. Bůh byl důležitý, avšak jen tak někde na okraji. Já měl své sny a jeden z nich byl být muzikantem. A za tím plánem jsem šel. Hrál jsem ve dvou kapelách a opravdu mě to bavilo. Ale postupem času mě to už tak nenaplňovalo. Navíc jsem musel chodit do školy, později do práce, musel jsem taky pracovat doma a k tomu všemu jsem měl přítelkyni, které jsem chtěl věnovat více času. Najednou jsem se ocitl v kolotoči zaneprázdněnosti. Přesto jsem se snažil jít dál a všechno jsem v sobě dusil. Rostl ve mně hněv a v srdci jsem neměl pokoj, nevěděl jsem, jak s tím bojovat. Nakonec, když už jsem nevěděl jak dál, obrátil jsem se k Bohu. A modlil jsem se: „Bože, nejsem šťastný a ty jsi řekl, že v tobě

Na pouti v Tatrách.

Přiblížení osoby Ducha Svatého studentům na střední škole v Anglii pomocí mléčného koktejlu.

Foto: archiv autora článku